

Un glop de llum

Cançons per a després d'un diluvi és un títol impregnat d'esperança. M'agrada. I m'agraden les cançons que hi ha dins de l'últim disc d'un dels artistes lleidatans més destacats, l'alpicatí Jordi Gasion. Després d'una experiència acústica, íntima i introspectiva amb el seu nom real, recupera el nom musical de El fill del mestre i torna amb aquest títol esperançador, que, gràcies al cada cop més imprescindible micromecenatge, va sortir publicat a finals d'octubre. Escoltant-lo, m'ha semblat que, efectivament, els núvols s'esqueixaven i deixaven pas a una nova claror, que, passada la tempesta, potser no és un esclat de tornassols, però prioritza la llum per sobre de les ombres.

Tinc la sensació que, després de «calar foc a la casa», després de veure cremar «el vell món», El fill del mestre busca una sonoritat més rutilant i, a la vegada, més potent, i que segurament es reserva segons quines intimitats per al seu projecte més personal, Gasion. Des de la meua limitadíssima i eclèctica cultura musical, en aquest disc de El fill del mestre m'ha semblat reconèixer melodies, acords i cadències tan diversos com interessants. Hi ha menys balades i més tonades roqueres. Sense abandonar els referents clàssics, que van de Dylan i Lennon fins a Xavier Baró, alguna tornada em recorda Luis Eduardo Aute, Antonio Vega o grups britànics de pop i rock, i s'hi descobreixen matisos sonors que ens transporten cap a propostes recents del pop en català, com Manel o Antònia Font.

Ja no hi ha poemes musicats de clàssics de la literatura com Marià Manent, Màrius Torres o JM Llompart, i, en canvi, la presència d'una guitarra elèctrica més roquera o d'unes tornades més alegres, s'ha incrementat respecte *78*, *Aquella estranya manera de creure en la vida* i *Ha calat foc a la casa*. Les lletres continuen tenint una bona dosi d'introspecció, però s'han desenganxat de les persones més properes, especialment les dones que protagonitzaven moltes cançons en els discos anteriors. He de confessar que m'agrada més el seu vers lliure, sense rima, que quan força la rima fàcil, i que és una llàstima que la fonètica nord-occidental quedi cada vegada més desdibuixada. Conserva temes recurrents com l'amor, la mort, el pas del temps i l'enyor de la infantesa, de «quan no sabia entendre els mapes que els dies em mostraven». Ara, superada l'experiència -no sempre agradable— de fer-se gran, Jordi Gasion té ganes de cantar que hi ha esperança; que la vida passa i, al capdavant, no està tan malament; que aquell que «acostumava a passar de tot» ha d'actuar amb responsabilitat; que es mira la vida entre xiulets optimistes mentre crida que no vol «tornar a l'ull de l'huracà»; que, al cap dels anys, reconeix que «l'adversitat ens fa més forts, / el temps ho admet i ho cura tot, / no hi ha problemes sense solució».